

Arrest

nr. 270 556 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Khan Younis, Gaza waar u verbleef tot uw zeventiende. Daarna vertrok u naar Israël. U woonde en werkte er gedurende dertien jaar. Vervolgens keerde u terug naar Gaza, waar u zich opnieuw in Khan Younis settelde. U zou omwille van de vriendenkring die u in Israël had opgebouwd - waarvan sommigen ook tewerkgesteld waren bij de politie en het leger – door Hamas beschuldigd zijn geweest van samenwerking met de Joden. U zou verschillende keren zijn opgepakt en in de gevangenis zijn opgesloten en mishandeld. De laatste keer dat u door hen werd gesommeerd was in 2014, eveneens de periode waarop u besloot Gaza te verlaten. U verliet Gaza in 2014 via de tunnels naar Egypte en reisde vervolgens naar Denemarken waar u op 18 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen uw aanvraag er afgewezen werd, vertrok u naar België en diende hier op 2 juni 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de Dublin verordening werd u naar

Denemarken teruggebracht. Tijdens uw verblijf in Denemarken vernam u dat uw echtgenote M.I.A. (...) (O.V. 8.468.083) Gaza was ontvlucht en in België bescherming had gevraagd bij de asielautoriteiten. U besloot daarop Denemarken te verlaten en naar België te reizen. In hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal op 1 oktober 2018 beslist tot toekenning van de Vluchtelingenstatus. Na uw aankomst in België werd u op 20 oktober 2018 opgepakt en in de gevangenis van Namen vastgezet, volgens u na vermeend gebruik van vals geld. In de gevangenis diende u op 21 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Een week later deed u echter afstand van dit verzoek. Op 20 februari 2019 nam de Correctionele Rechtbank van Namen een beslissing tot opschorting van straf en u werd diezelfde dag vrijgelaten. U herenigde zich met uw echtgenote en kinderen en diende op 7 november 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U vreest tot op heden Hamas omwille van uw vermeende collaboratie met Israël.

Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van twee geboorteaktes, een kaart van het ministerie van sociale zaken en een medisch rapport opgemaakt in 2008.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, pg.3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest bij een terugkeer naar Gaza te zullen worden geviséerd door Hamas daar zij u eerder reeds beschuldigden van samenwerking met de Joden en uw broers lid zijn van Fatah (CGVS, pg.7).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw algehele geloofwaardigheid en de gebeurtenissen in Europa zoals u deze vooropstelt. Uw echtgenote liet in haar gehoor uitschijnen dat zij met u gebroken had na uw vertrek uit Gaza in 2014, zij een laatste keer uw hulp inriep om Gaza te verlaten in 2015 en zij uiteindelijk met hulp van buitenstaanders Gaza kon verlaten (CGVS echtgenote, pg.5, pg.10). Zij gaf tevens aan u in België te hebben gezien na haar aankomst in België en voor zij op 5 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS echtgenote, pg.10). U stelt daarentegen op de hoogte te zijn geweest van de problemen die zij kende in Gaza (CGVS, pg.4), geeft aan dat jullie onder druk werden gezet om het huis te verkopen (CGVS, pg.4) – het geld dat uw echtgenote zogenaamd zou hebben gebruikt om Gaza te kunnen verlaten (CGVS echtgenote, pg.8) –, stelt dat u wel nog contact met haar had nadat u Gaza had verlaten, meer bepaald zou u contact met haar hebben gehouden tot 2017 (CGVS, pg.9), en stelt dat u in juli 2017 niet naar België bent gekomen maar slechts een eerste keer uw echtgenote en kinderen zag vlak voor u in november 2018 naar de gevangenis werd gebracht (CGVS, pg.5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke divergerende verklaringen maken dat uw geloofwaardigheid danig kan worden betwist en er ernstige vermoedens bestaan dat u de ware toedracht van de gebeurtenissen voorafgaand aan uw vertrek tracht te verhullen.

Uw waarachtigheid wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op volgende. U stelt dat uw problemen met Hamas reeds begonnen nadat Hamas de macht in Gaza had overgenomen in de periode 2007/2008 (CGVS, pg.8) en dat u werd beschuldigd van collaboratie met de Joden alsook dat uw dossier, dat op uw naam bij de Mukhabarat werd geopend, op uw vraag werd vernietigd door uw broer die voor de coup bij de Mukhabarat werkte (CGVS, pg.8). U zou zijn gearresteerd, bij die arrestatie zijn gefolterd en vervolgens stelselmatig opgeroepen zijn geweest (CGVS, pg.8). Echter dienen ook bij dit relaas de nodige vraagtekens te worden gezet. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote, die in het kader van haar asielprocedure door het CGVS werd gehoord op 5 september 2018, ook naar uw problemen werd gevraagd in Gaza. Zij liet daarop noteren dat u Gaza had verlaten omwille van de oorlog en omwille van de armoede en maakte daarbij geen gewag van

persoonlijke problemen die u zou hebben gekend (CGVS echtgenote, pg.11). Nochtans zou u in 2010 met haar zijn gehuwd (CGVS, pg.8; echtgenote CGVS, pg.3) en stelt u dat zij weet had van de problemen die u heeft gekend met Hamas (CGVS, pg.8). Bovendien zou u gedurende drie maanden door Hamas zijn vastgehouden rond 2012/2013 (CGVS, pg.8). Dat zij vervolgens over deze problemen met Hamas geen relaas doet, is dan ook hoogst merkwaardig te noemen. Daarnaast doet uw stelling door Hamas beschuldigd te zijn geweest van samenwerking met Israël eveneens vraagtekens oproepen. Zo zou deze beschuldiging dateren van 2007/2008, maar zou u nog tot 2014 in Gaza hebben verbleven (CGVS, pg.7). Het hoeft weerom geen betoog dat, indien Hamas u daadwerkelijk zou hebben beschuldigd van samenwerking met Israël én deze beschuldiging nog steeds staande houdt, u er geenszins vanaf zou zijn gekomen met oproepingen en relatief korte detenties. U stelt daarop dat dit volledig klopt, maar dat dit voor u verschilt daar u nooit iets hebt toegegeven (CGVS, pg.10). U vervolgt dat, toen Hamas in de eerste periode van haar regering iemand van iets beschuldigde, deze persoon naar hen toe werd gebracht en men moest zweren dat ze het niet hadden gedaan waarop men vervolgens werd vrijgelaten (CGVS, pg.10). U stelt echter dat er nu rechters en procureurs zijn en mensen worden vervolgd (CGVS, pg.10). U ermee geconfronteerd dat dit systeem in 2014 ook reeds actief was, stelt u dat er een zaak werd gestart, men moest bekennen en dan werd besloten of men werd vrijgelaten of gevangen gezet (CGVS, pg.10). Er zou echter nooit een zaak tegen u zijn geweest (CGVS, pg.10). Bovendien wonen uw broers, dit met uitzondering van uw broer die actief was bij de Mukhabarat en die sinds de coup in Egypte woont (CGVS, pg.7 en 9), allen lid van Fatah (CGVS, pg.7) en eveneens vervolgd in het begin van de machtsovername (CGVS, pg.9), tot op heden nog steeds in Gaza (CGVS, pg.9). Zij zouden op heden geen problemen meer kennen (CGVS, pg.9). U gevraagd waarom u op heden wel nog zou worden geïnterviewd, geeft u aan dat de beschuldiging jegens u zwaarder was (CGVS, pg. 9). Bovenstaande maakt echter dat aan de graad van deze beschuldiging weinig geloof kan worden gehecht. Daarnaast legt u geen enkel document voor dat uw bewering verschillende keren te zijn opgeroepen door Hamas kan staven (CGVS, pg.9).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat ook het parcours dat u in België doorliep en waarvan – gezien de uiteenlopende verklaringen van uw echtgenote en uzelf (zie bovenstaand) – evenmin kan worden bepaald hoe deze er in werkelijkheid uitzag, maakt dat uw vrees ernstig kan worden gerelativeerd. Zo diende u op 21 november 2018, een dag na uw aanhouding waarna u in detentie werd geplaatst, een verzoek om internationale bescherming in bij de gevangenisdirectie van Namen (zie administratief dossier). Een week later, op 28 november 2018, deed u echter afstand van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier). Opnieuw kan worden gesteld dat dergelijke handelwijze geenszins in lijn ligt met iemand die daadwerkelijk bescherming wilt invoeren. U gevraagd naar uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u in eerste instantie dat u, na de verzoening met uw echtgenote naar Brussel kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dat u nadien wachtte op een tweede interview dat nooit is gekomen (CGVS, pg. 5). U ermee geconfronteerd dat uw tweede verzoek om internationale bescherming werd afgesloten omdat u zelf afstand heeft gedaan, stelt u nooit driemaal bescherming in België te hebben aangevraagd (CGVS, pg.5), om daarna te stellen dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de gevangenis maar dat u zich niet kunt herinneren er afstand van te hebben gedaan (CGVS, pg.5). Nochtans tekende u wel degelijk zelf een afstandsformulier (zie administratief dossier). Vervolgens duurde het nog tot 7 september 2019 alvorens u opnieuw bescherming vroeg bij de Belgische asielautoriteiten. U stelt daarbij dat u uw advocate verkeerd had begrepen waardoor u pas zes maand na het afronden van uw beroepsprocedure opnieuw een – derde - verzoek indiende (CGVS, pg.6). Wat er ook van zij, het feit dat u, die bescherming nodig zou hebben jegens uw autoriteiten, deze procedure niet van naderbij zou hebben opgevolgd of geprobeerd hebben te begrijpen, temeer daar u in Denemarken reeds eenzelfde procedure onderging, gekoppeld aan het feit dat u geen duidelijkheid verschaft over eventueel eerdere verblijven in België, maakt dat ook op dit punt uw vrees danig kan worden gerelativeerd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de

Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat uw individuele situatie naar omstandigheden niet behoorlijk zou blijken daar gezien de uiteenlopende verklaringen van u en uw echtgenote u het CGVS in de onmogelijkheid stelt om een correcte beoordeling te doen van deze situatie. Het is immers compleet onduidelijk hoe u zich momenteel verhoudt tot uw familie en uw schoonfamilie, wat er al dan niet moest verkocht worden om de vlucht te kunnen financieren en waar u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, terecht zou kunnen. Feit is wel dat uw broers nog steeds een loon worden uitbetaald door de voormalige regering (CGVS, pg.11) en dat jullie met de familie in een eigen woning woonden (CGVS, pg.11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te

dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegrond zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen". Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering

(arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet

gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgesteld in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat. De door u voorgelegde stukken vermogen voorgaande bevindingen niet te weerleggen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte, uw geboorteaktes en uw kaart van het ministerie van sociale zaken betreffen uw verklaarde identiteitsgegevens maar hebben geen uitstaans met uw relaas. Het medisch rapport van 2008 toont verwondingen aan uw hand aan, echter kan uit dit attest niet worden afgeleid in welke omstandigheden u deze verwondingen hebt opgelopen. Daarenboven kan enkel geloof worden gehecht aan dergelijke documenten wanneer deze worden ondersteund door een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Ook het feit dat in hoofde van uw echtgenote werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus kan geen ander licht werpen op voorgaande. Elk dossier wordt immers individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. In concreto besliste de Commissaris-generaal uw echtgenote de vluchtelingenstatus toe te kennen en dit gelet op haar individuele, familiale en socio-economische situatie in Gaza voorafgaand aan haar vertrek.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw familiale situatie hier in België dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending “van artikel 1, Sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1958, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals van artikelen 2 en volgende van de Richtlijn 2011/95/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN VAN DE RAAD van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.”

“Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het administratief dossier van verzoeker geen enkel nieuw element bevat dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij aanspraak kan maken op de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.”

Verzoeker verwijt verweerder vooreerst dat deze slechts een algemeen klimaat schetst en algemene, irrelevante overwegingen geeft om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken.

Verder geeft verzoeker aan:

“Overwegende dat tegenpartij geen rekening houdt met het basisconcept van afgeleide vluchteling.

Dat dit begrip zoals volgt gedefinieerd wordt

(...)

Dat dit beginsel van afgeleide asielaanvrager voortvloeit uit een ander beginsel dat het beginsel van de familiale eenheid is.

Dat de oorsprong van dit beginsel zich bevindt in de slotakte van de Conferentie van Gevolmachtigden die het Verdrag van Geneve heeft aangenomen.

Dat deze akte van de familiale eenheid één van de essentiële rechten van de vluchteling maakt.

Dat het beginsel van familiale eenheid (...)

Dat de procedurehandleiding van de UNHCR stelt dat : (...)

Dat deze Rechtsmacht op 31 januari 2017, en arrest veldde, meldend dat : (...)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van vorige beslissingen al toepassing maakte van de status van afgeleide vluchteling (...)

Dat deze Rechtsmacht zo verklaarde (...)

Dat, indien verzoeker geen internationale bescherming wordt verleend, hij het grondgebied zal moeten verlaten.

Dat dit voor verzoeker ondenkbaar is, gelet op zijn afhankelijkheid ten opzichte van zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen.

Dat zij allen ook de Palestijnse nationaliteit bezitten en allen de vluchtelingenstatus hebben gekregen.

Dat tegenpartij op geen enkele wijze de echtheid van het huwelijk van verzoeker in twijfel trekt, evenmin als zijn vaderschap en het feit dat zij allen de Palestijnse nationaliteit hebben.

Dat het in feite noodzakelijk is rekening te houden met de in de medische wereld unaniem erkende gehechtheidstheorie.

Dat een scheiding van verzoeker van zijn kinderen ondenkbaar is.

Dat het kind in feite dreigt onzeker te worden, wat zeer ernstige problemen veroorzaakt (problemen met zelfvertrouwen, gebrek aan openheid voor de wereld, angsten en vrees, enz.)

Dat deze elementen duidelijk bijzondere omstandigheden vormen zoals die welke door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in eerdere beslissingen zijn toegepast.

Dat dit blijkt uit nationale en Europese instrumenten en de UNHCR-gids.

Dat dit is ook de benadering is van deze Rechtsmacht.

Dat deze scheiding bovendien in strijd zou zijn met het beginsel zelf van artikel 8 EVRM.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 27 april 2018 duidelijk stelt (...)

Dat deze benadering in werkelijkheid die van de erkenningsrichtlijn is.

Dat deze erkenningsrichtlijn in artikel 23, eerste en tweede paragraaf inderdaad stelt dat (...)

Dat deze beschikking de toepassing van het beginsel van familiale eenheid aan

geen enkele toepassingsvoorwaarde onderschikt en zeker niet aan de bewijsvoering dat de persoon die beroep wenst te doen op het afgeleide vluchtelingenstatuut ten laste van de erkende vluchteling is.

Dat de rechtsleer inderdaad noteert (...)

Dat artikel 2J van voornoemde Richtlijn een gezinslid inderdaad definieert als (...)

Dat de bloedverwantschap die in casu verzoeker met zijn kinderen bindt geenszins in twijfel getrokken wordt en trouwens niet betwistbaar is.

Dat overeenkomstig de voorschrift van hierboven vermelde Richtlijn, dit het enige criterium is dat in acht genomen dient te worden.

Dat het bestreden besluit ook flagrant in strijd is met de vereisten van artikel 8 EVRM”.

Verzoeker gaat vervolgens in op de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Palestina. Hij betoogt:

“Overwegende dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielverzoek heeft verklaard dat hij herhaaldelijk door HAMAS werd gearresteerd en zonder enig kader of veroordeling door de gerechtelijke autoriteiten in detentie werd geplaatst.

Dat dit duidelijk een willekeurige aanhouding betreft, die tegenpartij redelijkerwijs niet kan betwisten.

Dat verzoeker in dit verband verklaringen heeft kunnen afleggen, die worden bevestigd door verslagen van NGO's, waaruit blijkt dat zowel de Palestijnse Autoriteit als HAMAS vaak gebruik maken van foltering.”

Verzoeker citeert in dit kader uit algemene informatie en geeft aan:

“Dat deze objectieve documentaire bronnen van NGO's de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker aantonen.

Dat deze verklaringen, die worden gestaafd door bewijsstukken en door een verklaring van de psychotherapeut van verzoeker, de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker aantonen.”

Verzoeker gaat verder in op het standpunt van verweerder inzake de toepassing van artikel 1, D van de Conventie van Genève. Volgens hem is dit standpunt niet houdbaar. Hij wijst op de inhoud van deze bepaling en artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt:

“Dat uit het verslag van april 2019 opgesteld door de organisatie NANSSEN blijkt dat de redenering van tegenpartij volkomen strijdig is met de ratio legis van het onderwerp van artikel 1D.

Dat dit blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van het Verdrag van Geneve en van het standpunt van de HCR opgemaakt in samenwerking met het UNRWA.

Dat artikel 1D aan de Palestijnse vluchtelingen een specifiek status toekent om hun doorlopende bescherming en hun recht op terugkeer te waarborgen.

Dat in die zin kan de uitsluiting onder 1D niet worden gelijkgesteld met een uitsluiting onder 1F, waarvoor de ratio legis is dat personen die aan de asielcriteria voldoen, bescherming onwaardig zijn wegens de gruweldaden die zij hebben begaan.

Dat gezien artikel 1D vanuit het oogpunt van de bescherming werd ingevoerd, een restrictieve interpretatie van het eerste paragraaf van dit artikel niet kan worden aanbevolen, zoals dit het geval is voor artikel 1F.

Dat de gids van de UNHCR zo aangeeft (...)

Dat volgens het verslag NANSSEN (...)

Dat, nu verzoeker de toepassing van artikel 1D heeft aangetoond, nagegaan moet worden of lid 2 van dit artikel van toepassing is : “Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Dat in principe geen enkele vrees voor vervolging aangetoond moet worden voor de toepassing van artikel 1D van de Conventie, en de bewijslast is minder zwaar dan die voorzien door artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, gezien de Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap al als vluchtelingen erkend werden.

Dat het verslag NANSSEN in deze zin vermeldt (...)

Dat tegenpartij, gezien alle hierboven uiteengezette elementen, dus aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus niet mocht weigeren.

Dat gezien tegenpartij weigert alinea 2 van artikel 1D aan verzoeker toe te passen, zij deze beschikkingen schendt.

Dat zij ook artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het voorschrift van artikelen 62, 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg schendt, gezien zij aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling weigert.

Overwegende dat deze Rechtsmacht de lezing van verzoeker van bovengenoemde arresten in een arrest van 19 december 2019 (arrest nr. 230 597) bevestigde. (...)

Dat zo, naar het voorbeeld van verzoeker, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening is dat de vraag van de toepassing van de wet van 15 december 1980 gesteld moet worden.

Dat hij tegenpartij uitnodigt om zich vragen te stellen aangaande het feit dat verzoeker ertoe genoodzaakt werd het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten omdat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond of omdat het voor het UNRWA onmogelijk was hem in het gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Dat verzoeker hieromtrent slechts naar de overwegingen kan verwijzen die in de tweede tak van huidig verzoekschrift ter sprake werden gebracht."

Verzoeker gaat voorts in op de bescherming geboden door de UNRWA. Hij stelt dat de UNRWA op dit moment geen enkele bescherming meer biedt aan de Palestijnse bevolking en verwijst daarbij naar een arrest van een Franse rechtbank. *"Hierbij dient opgemerkt te worden dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten."*

Verzoeker geeft verder een algemene uiteenzetting en wijst op informatie en rechtspraak omtrent het mandaat van en de geboden bescherming en ondersteuning door de UNRWA, alsmede omtrent de financiële tekorten waarmee deze organisatie ten gevolge van de politieke en sociaaleconomische situatie kampt. Hij concludeert op basis hiervan dat *"de UNRWA duidelijk niet over de nodige middelen beschikte om de totaliteit van haar opdrachten uit te voeren"*, stelt dat de situatie nog zal verergeren, betoogt dat hij daarop zich niet op de bescherming vanwege de UNRWA kan beroepen en geeft aan zeer ongerust te zijn wat betreft de hulp die de UNRWA hem in de toekomst zal kunnen bieden. Voorts stelt verzoeker: *"Dat deze elementen en deze recente analyse van de rechtspraak van deze Rechtsmacht in het licht van de recente ontwikkelingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie evenals van de recente informatie over de situatie in GAZA en de capaciteiten van UNRWA weer nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking kan komen voor de status van internationale bescherming."*

Dat tegenpartij, die het tegenovergestelde beweert, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schendt."

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie en de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Gaza. Hij verwijst in dit kader naar en citeert uit algemene informatie. Verder doet hij gelden:

"Dat de situatie aanzienlijk achteruit is gegaan sinds verzoeker zijn land 7 jaar geleden heeft verlaten.

Dat hem geen enkele vraag werd gesteld betreffende de toenmalige situatie.

Dat het dus onuitstaanbaar is dat tegenpartij verklaart dat, gezien verzoeker geen concrete elementen heeft aangedragen waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook zodanig ernstig dat in geval van hij in geval van terugkeer persoonlijk zou worden blootgesteld aan een bijzonder risico op "onmenselijke en vernederende behandeling".

Dat zij eraan toevoegt "Dès lors, il n'est pas possible de croire qu'en cas de retour dans la bande de Gaza, vous vous trouverez dans une situation dégradante ».

Dat dergelijke verklaringen, gezien de huidige situatie in Gaza, die iedereen kent en die hierboven aangetoond wordt, zwaar respectloos zijn van de menselijke conditie.

Dat deze Rechtsmacht hieromtrent op grond van dezelfde verslagen van de COIFocus als degene die in bijlage aan de bestreden beslissing gevoegd zijn, achtte dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert in het kader van haar bestreden beslissing, de situatie in Gaza zeer problematisch is en dat de UNRWA niet in staat is om een bescherming te waarborgen (...)

Dat verzoeker in bijlage aan huidig recente documenten voegt die deze opflakking van het geweld aantonen.

Verzoeker grondt zich ook op het COI Focus verslag van het CGVS dd. 06 maart 2020, waaruit blijkt dat het een opflakking van het geweld tussen Israël en Harnas vaststelt.

Uit de grafieken van het COI Focus verslag blijkt dat de gewelddadigheden sinds 2018 alleen maar toenemen.

De situatie tussen Harnas en Fatah worden niet beter."

Met betrekking tot de doorgang van Rafah, voert verzoeker aan:

"Overwegende dat tegenpartij van mening is dat de mogelijkheid of onmogelijkheid om langs de doorgang van Rafah te passeren niet in aanmerking genomen moet worden omdat de aanvraag van verzoeker geanalyseerd moet worden op grond van artikel 1A van het Verdrag van Geneve en niet van artikel 1D.

Dat tegenpartij in het eerste deel van haar beslissing echter precies een tegenovergesteld standpunt inneemt, zodat de beslissing dus zeer onbegrijpelijk is.

Dat tegenpartij naderhand in ieder geval acht dat een terugkeer naar Gaza voor de Palestijnen na een verblijf in het buitenland mogelijk is.

Dat volgens tegenpartij een paspoort gemakkelijk verkregen kan worden via de Palestijnse missie in Brussel.

Dat Harnas niet optreedt in de procedure van afgifte van het paspoort.

Dat zij meent, dat, tenzij de persoon zelf Hamas van de reden van haar verblijf in België informeert, er geen reden is om te geloven dat het feit van in België het asiel aan te vragen, een hindernis vormt voor een terugkeer naar Gaza.

Dat de vraag echter rijst hoe de Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en die in toepassing van het Verdrag van Chicago via de bevoegde luchtvaartmaatschappij tot het vertrekpunt van hun reis teruggezonden worden, naar de toegang tot Gaza terugkeren.

Dat de doorgang van de grens te Rafah, sinds de intrekking van de Palestijnse Overheid, steeds in handen van Harnas is.

Dat volgens het verslag van april 2019 van NANSEN, recente evenementen aantonen dat de opening van de grensovergang van Rafah altijd onzeker is, en afhangt van een wankel politieke evenwicht.

Dat er dus daadwerkelijk praktische- en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza beletten.

Dat tegenpartij de criteria van subsidiaire bescherming toepast om de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai te beoordelen.

Dat, overeenkomstig het standpunt van de HCR betreffende artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, het niet hoeft te worden aangetoond dat het willekeurig geweldsniveau zodanig hoog is dat de burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden en dus niet in staat zijn om terug te komen, maar enkel aangetoond moet worden dat een of andere reden deze terugkeer belet. Dat het ook niet hoeft persoonlijk geïllustreerd te worden.

Dat men zo kan lezen (...)

Dat deze Rechtsmacht in twee recente arresten, waarvan één in verenigde kamers werd genomen, de beslissing tot weigering van tegenpartij tegen Palestijnen uit Gaza nietig verklaart, gezien zij van mening is dat zij vallen onder de bevoegdheid van artikel 1D van het Verdrag van Geneve, bij gebrek aan voldoende bewijzen aangaande het feit dat de terugkeer via Rafah naar Gaza ractisch en veilig is (RvV februari 2018, nr. 216474, RvV 16 januari 2019, nr. 215224).

Thans wordt ter hoogte van de doorgang naar Rafat een tweede muur tussen Gaza en Egypte gebouwd.

Dat de situatie er thans echter niet beter op komt, in tegendeel."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel, inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op de schending "van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de schending van artikelen 48/3, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, evenals van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het status van subsidiaire bescherming."

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c). Voorts voert hij aan:

"Dat verzoeker in punt 1 van zijn beroep kon aantonen dat deze factoren in de Gazastrook thans problematisch waren.

Dat tegenpartij dit in haar beslissing echter helemaal niet aanhaalt.

Dat zij geen enkel van deze elementen meldt en dus niets vermeldt dat toestaat te overwegen dat er in de Gazastrook geen willekeurig geweld bestaat.

Dat zij, na alle gewelddadigheden te hebben omschreven die thans ter plaatse plaatsvinden, gewoon concludeert : (...)

Dat zij haar argumentatie tot de al dan niet mogelijke toegang tot de Gazastrook beperkt.

Dat bij lezing van deze elementen en van het hierboven vermelde het geen twijfel lijdt dat er thans in GAZA een situatie van willekeurig geweld bestaat.

Overwegende dat de tegenpartij het arrest ELGEFAJI van het Hof van Justitie van de Europese Unie dd 17 juli 2008 nr 25904/07 inroept om artikel 48/4 § 2 c) te interpreteren.

Dat dit arrest nader ingaat op het begrip van Sliding scale effect m.b.t. De beoordeling van de graad van willekeurig geweld.

Dat het Hof in haar paragraaf 39 inderdaad toevoegt (...)

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de nationale Hoven en Rechtbanken dit beginsel in hun rechtspraak vastgelegd hebben.

Dat een dergelijke redenering in huidig geval toegepast dient te worden.

Dat verzoeker toebehoort tot een bijzondere kwetsbare groep : de Palestijnen en de tegenstanders van Hamas.

Dat NANSSEN in het kader van zijn verslag van april 2019 kon aantonen hoe het behoren tot deze groep problematisch kan zijn.

Dat het deel uitmaken van een bijzondere sociale groep een element vormt dat toestaat te bewijzen dat verzoekers specifiek om reden van personele elementen getroffen zijn.

Dat dit werd bevestigd door de Advocaat Generaal Maduro in het kader van haar besluiten ingediend bij het Europese Hof van de Europese Unie in de zaak ELGEFAJI (37)

Dat de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) bijgevolg lager moet liggen.

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest ELGEFAJI er eveneens aan toevoegt (...)

Dat zoals uitgelegd in het kader van het beroep verzoeker al het voorwerp van bedreigingen is geweest.

Dat, in toepassing van lessen van het arrest ELGEFAJI; de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) lager moet liggen.

Dat, gezien de situatie die in de hierboven vermelde verslagen uiteengezet wordt en die door tegenpartij niet doeltreffende ter discussie wordt gesteld, op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toegekend dient te worden”.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- de bestreden beslissing te herzien;

- en hem aldus rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneve of, ten subsidiaire titel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen;

- ten volkomen subsidiaire titel, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeken terug te zenden”.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-14).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoeker vraagt om *“de bestreden beslissing nietig te verklaren”*, vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* en in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker een foutieve lezing doet van de bestreden beslissing waar hij aangeeft dat verweerder van mening is *“dat het administratief dossier van verzoeker geen enkel nieuw element bevat dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij aanspraak kan maken op de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4”*.

Verweerder ging *in casu* en in het kader van verzoekers onderhavige, derde (en dus niet, zoals verzoeker verkeerdelijk aangeeft, tweede) verzoek om internationale bescherming in België namelijk niet over tot het nemen van een beslissing niet-ontvankelijk (volgend) verzoek in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzocht dit verzoek ten gronde en besloot tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt, benevens voor wat de aangevoerde schending van artikel 2, (j) en artikel 23 van deze richtlijn betreft, niet welke bepaling(en) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 hij te dezen geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending op dit vlak niet dienstig aangevoerd.

3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker kan verder geheel niet worden gevolgd waar hij een uitgebreid betoog voert, onder meer aan de hand van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2, (j) en 23 van richtlijn 2011/95/EU, inzake de 'afgeleide vluchtelingenstatus' en het principe van de eenheid van het gezin en de familie en waar hij op grond van dit betoog en verwijzende naar de erkenning als vluchteling van zijn echtgenote, die enkele jaren geleden geschiedde, tracht te laten uitschijnen dat heden ook aan hem en louter omwille van voormeld principe eveneens en automatisch internationale bescherming zou moeten worden verleend.

Verzoeker leidt uit de voormelde bepalingen en het voormelde principe immers geheel ten onrechte een positieve verplichting af om ook aan hem en zelfs indien hij persoonlijk geen nood zou hebben aan zulke bescherming, internationale bescherming te verlenen.

Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er namelijk niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Noch de Vreemdelingenwet, noch richtlijn 2011/95/EU voorziet, dit in tegenstelling met wat verzoeker uit deze richtlijn meent te kunnen afleiden, in een automatisch afgeleide beschermingsstatus op basis van de internationale beschermingsstatus van een familielid.

In dit kader kan worden gewezen op artikel 23 van de voormelde richtlijn; artikel waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst. Dit artikel stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden maar bepaalt geenszins dat familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel en alleen omdat zij familie zijn van de betrokken persoon. De gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, kunnen bovendien aanspraak maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (waaronder een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarenboven afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Uit het voorgaande volgt dat aan verzoeker geen internationale bescherming kan worden verleend louter en alleen omdat zijn echtgenote in het verleden internationale bescherming verkreeg in België.

Verzoeker dient teneinde aanspraak te kunnen maken op de toekenning van een internationale beschermingsstatus aldus *in casu* en *in concreto* aan te tonen dat er in zijner hoofde een persoonlijke en individuele nood aan internationale bescherming voorhanden is.

3.6. De schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, en het betoog van verzoeker dat hij, zo hij het grondgebied zou moeten verlaten gescheiden zou worden van zijn echtgenote en zijn kinderen, alsmede dat dit voor zijn kinderen ernstige gevolgen zou hebben, worden in het licht van het voorgaande niet dienstig opgeworpen.

De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

Daarbij kan worden herhaald dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Zo verzoeker bij zijn echtgenote en zijn kinderen in België wenst te blijven, dient hij zich daartoe aldus te richten tot de geëigende procedures.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofdzaak geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift gewag maakt van “*een verklaring van de psychotherapeut van verzoeker*”, dient immers te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke verklaring of welk stuk verzoeker doelt. In het administratief dossier is namelijk geen verklaring van een psychotherapeut opgenomen, zulke verklaring werd door verzoeker eerder aldus niet neergelegd en verzoeker voegt zulke verklaring evenmin bij het verzoekschrift.

3.9. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.10. Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden doordat er geen toepassing werd gemaakt van hetgeen er bepaald wordt in artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt op zijn beurt dat dit verdrag niet van toepassing is op personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR, zoals de UNRWA, alsmede dat deze personen van rechtswege onder dit Verdrag zullen vallen wanneer de voormelde bescherming of bijstand om welke redenen dan ook is opgehouden zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader geheel terecht aangegeven dat uit verzoekers verklaringen en uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat verzoeker nooit geregistreerd is bij de UNRWA en dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand vanwege de UNRWA.

Bijgevolg moet zijn verzoek om internationale bescherming weldegelijk worden onderzocht in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is verzoekers betoog omtrent het mandaat van en de geboden bescherming en bijstand door de UNRWA verder niet dienstig en repliceert verweerder in de nota met opmerkingen geheel terecht als volgt:

“Verzoeker voert vervolgens verkeerdelijk aan dat verweerder artikel 1D niet heeft toegepast omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk kort voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, beroep had gedaan op de bijstand van UNRWA. In casu is er geen toepassing van artikel 1D daar verzoekende partij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA en bijgevolg haar verzoek om internationale bescherming onderzocht werd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het betoog met betrekking tot de toepassing van 1D en de bescherming en activiteiten van UNRWA in casu niet relevant (...).”

In het licht van het voorgaande, wordt met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde, beweerde concrete problemen en vrees voor vervolging, in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“U vreest bij een terugkeer naar Gaza te zullen worden geïsoleerd door Hamas daar zij u eerder reeds beschuldigden van samenwerking met de Joden en uw broers lid zijn van Fatah (CGVS, pg.7).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw algehele geloofwaardigheid en de gebeurtenissen in Europa zoals u deze vooropstelt. Uw echtgenote liet in haar gehoor uitschijnen dat zij met u gebroken had na uw vertrek uit Gaza in 2014, zij een laatste keer uw hulp inriep om Gaza te verlaten in 2015 en zij uiteindelijk met hulp van buitenstaanders Gaza kon verlaten (CGVS echtgenote, pg.5, pg.10). Zij gaf tevens aan u in België te hebben gezien na haar aankomst in België en voor zij op 5 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS echtgenote, pg.10). U stelt daarentegen op de hoogte te zijn geweest van de problemen die zij kende in Gaza (CGVS, pg.4), geeft aan dat jullie onder druk werden gezet om het huis te verkopen (CGVS, pg.4) – het geldt dat uw echtgenote zogenaamd zou hebben gebruikt om Gaza te kunnen verlaten (CGVS echtgenote, pg.8) –, stelt dat u wel nog contact met haar had nadat u Gaza had verlaten, meer bepaald zou u contact met haar hebben gehouden tot 2017 (CGVS, pg.9), en stelt dat u in juli 2017 niet naar België bent gekomen maar slechts een eerste keer uw echtgenote en kinderen zag vlak voor u in november 2018 naar de gevangenis werd gebracht (CGVS, pg.5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke divergerende verklaringen maken dat uw geloofwaardigheid danig kan worden betwist en er ernstige vermoedens bestaan dat u de ware toedracht van de gebeurtenissen voorafgaand aan uw vertrek tracht te verhullen.

Uw waarachtigheid wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op volgende. U stelt dat uw problemen met Hamas reeds begonnen nadat Hamas de macht in Gaza had overgenomen in de periode 2007/2008 (CGVS, pg.8) en dat u werd beschuldigd van collaboratie met de Joden alsook dat uw dossier, dat op uw naam bij de Mukhabarat werd geopend, op uw vraag werd vernietigd door uw broer die voor de coup bij de Mukhabarat werkte (CGVS, pg.8). U zou zijn gearresteerd, bij die arrestatie zijn gefolterd en vervolgens stelselmatig opgeroepen zijn geweest (CGVS, pg.8). Echter dienen ook bij dit relaas de nodige vraagtekens te worden gezet. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote, die in het kader van haar asielprocedure door het CGVS werd gehoord op 5 september 2018, ook naar uw problemen werd gevraagd in Gaza. Zij liet daarop noteren dat u Gaza had verlaten omwille van de oorlog en omwille van de armoede en maakte daarbij geen gewag van persoonlijke problemen die u zou hebben gekend (CGVS echtgenote, pg.11). Nochtans zou u in 2010 met haar zijn gehuwd (CGVS, pg.8; echtgenote CGVS, pg.3) en stelt u dat zij weet had van de problemen die u heeft gekend met Hamas (CGVS, pg.8). Bovendien zou u gedurende drie maanden door Hamas zijn vastgehouden rond 2012/2013 (CGVS, pg.8). Dat zij vervolgens over deze problemen met Hamas geen relaas doet, is dan ook hoogst merkwaardig te noemen. Daarnaast doet uw stelling door Hamas beschuldigd te zijn geweest van samenwerking met Israël eveneens vraagtekens oproepen. Zo zou deze beschuldiging dateren van 2007/2008, maar zou u nog tot 2014 in Gaza hebben verbleven (CGVS, pg.7). Het hoeft weerom geen betoog dat, indien Hamas u daadwerkelijk zou hebben beschuldigd van samenwerking met Israël én deze beschuldiging nog steeds staande houdt, u er geenszins vanaf zou zijn gekomen met oproepingen en relatief korte detenties. U stelt daarop dat dit volledig klopt, maar dat dit voor u verschilt daar u nooit iets hebt toegegeven (CGVS, pg.10). U vervolgt dat, toen Hamas in de eerste periode van haar regering iemand van iets beschuldigde, deze persoon naar hen toe werd gebracht en men moest zweren dat ze het niet hadden gedaan waarop men vervolgens werd vrijgelaten (CGVS, pg.10). U stelt echter dat er nu rechters en procureurs zijn en mensen worden vervolgd (CGVS, pg.10). U ermee geconfronteerd dat dit systeem in 2014 ook reeds actief was, stelt u dat er een zaak werd gestart, men moest bekennen en dan werd besloten of men werd vrijgelaten of gevangen gezet (CGVS, pg.10). Er zou echter nooit een zaak tegen u zijn geweest (CGVS, pg.10). Bovendien wonen uw broers, dit met uitzondering van uw broer die actief was bij

de Mukhabarat en die sinds de coup in Egypte woont (CGVS, pg.7 en 9), allen lid van Fatah (CGVS, pg.7) en eveneens vervolgd in het begin van de machtsovername (CGVS, pg.9), tot op heden nog steeds in Gaza (CGVS, pg.9). Zij zouden op heden geen problemen meer kennen (CGVS, pg.9). U gevraagd waarom u op heden wel nog zou worden geïnterviewd, geeft u aan dat de beschuldiging jegens u zwaarder was (CGVS, pg. 9). Bovenstaande maakt echter dat aan de graad van deze beschuldiging weinig geloof kan worden gehecht. Daarnaast legt u geen enkel document voor dat uw bewering verschillende keren te zijn opgeroepen door Hamas kan staven (CGVS, pg.9).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat ook het parcours dat u in België doorliep en waarvan – gezien de uiteenlopende verklaringen van uw echtgenote en uzelf (zie bovenstaand) – evenmin kan worden bepaald hoe deze er in werkelijkheid uitzag, maakt dat uw vrees ernstig kan worden gerelativeerd. Zo diende u op 21 november 2018, een dag na uw aanhouding waarna u in detentie werd geplaatst, een verzoek om internationale bescherming in bij de gevangenisdirectie van Namen (zie administratief dossier). Een week later, op 28 november 2018, deed u echter afstand van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier). Opnieuw kan worden gesteld dat dergelijke handelwijze geenszins in lijn ligt met iemand die daadwerkelijk bescherming wilt invoeren. U gevraagd naar uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u in eerste instantie dat u, na de verzoening met uw echtgenote naar Brussel kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dat u nadien wachtte op een tweede interview dat nooit is gekomen (CGVS, pg. 5). U ermee geconfronteerd dat uw tweede verzoek om internationale bescherming werd afgesloten omdat u zelf afstand heeft gedaan, stelt u nooit driemaal bescherming in België te hebben aangevraagd (CGVS, pg.5), om daarna te stellen dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de gevangenis maar dat u zich niet kunt herinneren er afstand van te hebben gedaan (CGVS, pg.5). Nochtans tekende u wel degelijk zelf een afstandsformulier (zie administratief dossier). Vervolgens duurde het nog tot 7 september 2019 alvorens u opnieuw bescherming vroeg bij de Belgische asielautoriteiten. U stelt daarbij dat u uw advocate verkeerd had begrepen waardoor u pas zes maand na het afronden van uw beroepsprocedure opnieuw een – derde - verzoek indiende (CGVS, pg.6). Wat er ook van zij, het feit dat u, die bescherming nodig zou hebben jegens uw autoriteiten, deze procedure niet van naderbij zou hebben opgevolgd of geprobeerd hebben te begrijpen, temeer daar u in Denemarken reeds eenzelfde procedure onderging, gekoppeld aan het feit dat u geen duidelijkheid verschaft over eventueel eerdere verblijven in België, maakt dat ook op dit punt uw vrees danig kan worden gerelativeerd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Verzoeker kan vooreerst in het geheel niet worden gevolgd haar hij op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze poneert dat verweerder om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken slechts een algemeen klimaat zou hebben geschetst en algemene en irrelevante overwegingen in de bestreden beslissing zou hebben opgenomen. Dient namelijk te worden vastgesteld dat verzoeker met dit betoog op kennelijk wijze voorbijgaat aan, overgaat tot een loutere en aperte miskenning van en op generlei wijze afbreuk kan doen aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven die inzake de door hem ten berde gebrachte problemen en vrees en de hierop door hem gestoelde, beweerde nood aan internationale bescherming zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Ook met de loutere herhaling, dit bovendien op bijzonder algemene wijze, van de reeds eerder door hem afgelegde verklaringen omtrent zijn problemen met en vrees ten aanzien van Hamas, kan verzoeker hoegenaamd geen afbreuk doen aan de voormelde motieven. Door zijn eerder afgelegde verklaringen op deze bondige wijze te herhalen, doet verzoeker namelijk geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende asielrelaas, problemen en vrees wordt overigens nog verder ondermijnd doordat verzoeker eveneens kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de woonplaats van zijn oudste broer. Waar hij in het kader van de uiteenzetting van zijn problemen beweerde dat deze in Egypte zou wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7, 9), strookt dit immers geheel niet met zijn initiële, niet mis te verstane verklaring, dat zijn broers en zussen "Allemaal nog in Gaza" verbleven (*ibid.*, p.3).

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op algemene informatie en aangeeft dat deze informatie de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou aantonen, dient te worden opgemerkt dat de betreffende informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker. Verzoeker kan met de verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te

worden geïseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, schromelijk in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van Hamas. Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koester in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet op concrete en dienstige wijze worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen. Volledigheidshalve kan in dit kader worden herhaald dat, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift gewag maakt van "*een verklaring van de psychotherapeut van verzoeker*", niet kan worden ingezien op welke verklaring of welk stuk verzoeker doelt. In het administratief dossier is namelijk geen verklaring van een psychotherapeut opgenomen, zulke verklaring werd door verzoeker eerder aldus niet neergelegd en verzoeker voegt zulke verklaring evenmin bij het verzoekschrift.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op basis van deze asielmotieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst daarnaast op (informatie inzake) de moeilijke sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in de Gazastrook en tracht aan de hand hiervan te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst slachtoffer zou riskeren te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan echter in het geheel niet volstaan met zijn verwijzing naar de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden en situatie in zijn land en regio van herkomst om in zijner hoofde en *in concreto* een nood aan subsidiaire bescherming in de voormelde zin aan te tonen.

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota te verwijzen naar informatie over de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, brengt verzoeker geen concrete argumenten of elementen aan die de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in precaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische gevolgen van het geweld in de Gazastrook, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker gaf aan dat hijzelf en zijn familie beschikken over en woonden in een eigen woning, dewelke dermate groot was dat iedereen er zijn eigen appartement had en waarbij het appartement van verzoeker bestond uit twee kamers. Ook kon verzoeker in Gaza in het verleden werken. Zo hield hij zich er bezig met schilderen, valse plafonds, gyproc en vloeren. Tevens stelde verzoeker dat een groot aantal van zijn naaste familieleden, met name zijn broers en zussen, tot op heden nog in de Gazastrook verblijven, verklaarde hij dat het grootste deel van hen leeft van een loon uitbetaald door de overheid en gaf hij aan dat degene die dat niet hebben, zoetigheden en sigaretten verkopen en op deze wijze konden overleven. Daarenboven, en niet in het minst, maakte verzoeker in hunner hoofde geen melding van eventuele, ernstige problemen. Integendeel, verklaarde hij dat zij er geen problemen kennen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9-11).

Aldus wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en (...) ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De voormelde vaststellingen, inzake verzoekers houding en gedragingen na aankomst in Europa die onverenigbaar zijn met zijn zelfverklaarde nood aan internationale bescherming, inzake het gegeven dat hij het nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve relaas uiteen te zetten en inzake het verblijf tot op heden van zijn familieleden, zonder ernstige problemen, in de Gazastrook, doen eveneens afbreuk aan verzoekers betoog dat de veiligheidssituatie aldaar dermate ernstig zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt, betreffende deze veiligheidssituatie en betreffende de bereikbaarheid van de Gazastrook in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen". Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze

rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte

willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw

verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. De informatie die verzoeker aanhaalt en bij het verzoekschrift voegt, is immers deels van minder recente aard, ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals door verweerder gehanteerd.

Uit het geheel van de meest recente, *in casu* beschikbare informatie en de voormelde, op deze informatie geschraagde analyse van de veiligheidssituatie aldaar, blijkt genoegzaam dat de situatie in de Gazastrook niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tevens blijkt uit de voorliggende landeninformatie dat aangenomen kan worden dat het voor verzoeker mogelijk is om, dit via de grenspost van Rafah, terug te keren naar zijn land en regio van herkomst. Inzake dit laatste blijkt uit de meest recente informatie zoals opgenomen in het dossier, met name de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt, daarenboven dat de grensovergang in Rafah voorafgaand aan 16 november 2021 gedurende zes opeenvolgende maanden geopend en operationeel was. Verzoeker reikt geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit heden niet langer het geval zou zijn. Evenmin maakt hij ook maar enigszins *in concreto* aannemelijk dat of waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om via deze grenspost terug te keren naar zijn land en regio van herkomst.

Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind en toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met zijn verwijzing naar een aantal arresten die de Raad in het verleden velde, kan verzoeker aan het voorgaande tot slot geenszins afbreuk doen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij, zoals reeds hoger werd aangegeven, afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze “*de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg*” *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS